

ლიტერატურული გაზეთი

ზურაბ სამადაშვილი ნატა და ლაშა

როცა სიფათი გვერდითაა

ნატა ტელეფონის ზარმა გააღვიძა. ლაშა წვერს იპარსავდა და ტელეფონთან მისვლას არ ჩქარობდა.
— არ უპასუხებ? — ჰკითხა ნატამ.
— მაგისტრის არა მცალია, — ლაშამ გაპარსული ხორხი სარკვეში შეითვალიერა, — საქმეზე ვაპირებ წასვლას და, საერთოდ, რამდენიმე დღით ბექასთან გადავდივარ.

— მოგებზრდა აქაურობა? — ნატამ წამოდგომა დააპირა.
— ინეჩი, ინეჩი, ჯერ ადრეა, ერთ კარგ გამოძინებას კიდევ მოასწრებ, — ლაშამ ხორხი თითით მოისინჯა და ელექტროსაპარსი ხელმეორედ გადაიტარა, — შენს თავს რა მომაბეზრებს, ჩემო მშვენიერო, უბრალოდ, რაღაც ამბავი მაქვს მოსაგვარებელი, მოვაგვარებ და დაგიბრუნდები. მანამდე დაისვენე, დაწყნარდი, დამშვიდდი, ვიცე, დაგლალეთ მე და ჩემმა ძმაცაცებმა.

II-III

მარიამ ნიკლაური მაშუ

ჩემი თვალები — ტყუპი მთა მაშუ, ვინაა მათი ფერის მნახველი?!
მათ შორის დიდი მზის ღმერთი დადის და აფენს ირგვლივ ხილულსა თუ უხილავ ნათელს, აფენს და აფენს.
ჩემი თვალები — ტყუპი მთა მაშუ. მას დარაჯობენ მორიელები კაცისა და ქალის სხეულით, რომელთა ბრწყინვას ვერასოდეს გაუსწორებს თვალს ძე მოკვდავის.

ჩემი ტყუპი მთა — ჩემი თვალები, მალალი მაშუ, ყოველ ცისკრისძვრას რომ იხსნება, ღვთის ბაგესავით, ყოველ დაისზე მზის ღმერთს აცილებს შინისაკენ და მნიშვნელოვან თემებში გაბლანდულ კოცონს ღამეული ნამით უნელებს. ის, ვინც გაბედავს, მიეახლოს მაშუს კარიბჭეს,

უნდა იცოდეს, როგორ უსწოროს ნათელს თვალი და როგორ გავიდეს იქითკენ, სადაც მზე-ბატონის საბრძანისია. უნდა იცოდეს, ნათლის რისხვას რით დაარწყულებს, რისთვის უნდა გააღწიოს ბედისწერას მზის იქითა მხრის სანახავად... ის ვინც გავიდა, დღეს მზესავით ამოდის, ჩადის...

IV-V

ჯარჯი ფხოველი

ხელის-გულის ანაბეჭდები

ენის პლასტიკური ხვეულები: ენა, როგორც ღვთაებრივი თიხა, ისტორიული წმინდა მასალა, ლექსად ნაძერწი, ემოციის იდუმალებით გადაბმული ამოკვენესანი, გულელებს მომწყდარი ჩოჩქოლი: ჟამიჟამ მწარედ აღსაქმელი, ხოლო ჟამიჟამ საღბუნო და მალამო კაცის სულისა...

ლე პოეტურად მოღალადე აჩრდილებსა... იგივე მოხდა ძველ ჩინეთშიც: იგივე ხდება დღესაც იქ: უდაბნოთა წყეულ მხარეში... ნუ გაიკვირვებთ: თვით დიდი მამოც ლექსად ღალადებდა, თანაც წერდა ძველი ჩინურით: ის ბაძავდა ტანის დროის უკვდავ პოეტებს!

პოეტი, როგორც ტიალ უდაბნოში გადაშვებული აჰსაფერი... უდაბნოს ჰავა დანაფიტი; უდაბნოს სუნთქვა და მისი შეხება, როგორც მორიელის ჩხვლეტა, მოკვდავს რომ რევს ზმანებების იალკიალში... და სტრიქონებს ამოსტყორცნის აქ ყოველი თვალის გახელა... უდაბნომ შექმნა აქ სიმრავ-

ქართველობის, აზროვნების, სიტყვის რაინდი: ერეკლე ტატიშვილი! გეკითხები: მაშინ ვინ შესძლო შეუძლებელი: ვინ გააჩუმა, პირი ვინ გამოუკერა?

VIII-IX

მსოლოდ ერთი

ვაჟა ხორნაული

დიდი ხნის წინათ გამოკეტილი სახლის კარი თავისით გაიღო, ჩრდილები (ნაცნობი თუ უცნობი) გაუჩინარდნენ სხვადასხვა მხარეს, მხოლოდ ერთი — ყველაზე ფერმკრთალი — დედის ჩრდილი შენკენ წამოვიდა და გამოგეღვიძა ამ დროს.

ქალი ტალღაზე, ჩიტი პალმაზე (მინა მოხატეს ღმერთის ფერებმა), ახალ ბილიკზე კვალი ლამაზი და ღოცვასავით თბილი თენება.
მარადიული გზა და მიზანი (ზეხმელი ცოცხლობს მზესთან დგომითა), მაღლი დარისა და ხმა ნიჟარის — თითქოს ვიღაცა გიხმობს შორიდან.

სამოთხეში ხარ თითქოს, ღმერთმანი (ამაღლდი, დღეო, ზეცით მორწყულს), და გონებასთან ერთად ღოცულობს გული — ტკივილის ხელში მფეთქავი.
ნისლში მოძრაობს ფერი ზღაპრული კლდეს მიბჯენია მენყერი თალხი ფიქრს ალამაზებს სიჩუმე ბალის და სევდიანი წვიმის კაკუნი.

X

გურამ მეგრელიშვილი

სათამაშო გავშვების სახლი

იმ წელს სამსახურიდან წამოსვლა მომიწია უპატიოსნო თანამშრომლის გამო. რამდენიმეწლიანი გადაბმული მუშაობის მერე თავს პირველად მივეცი უფლებსა, დასასვენებლად წავსულიყავი. ხმაურიანი ზღვისპირა ადგილების ინტერესი არ მქონდა, მითუმეტეს, რომ ადგილობრივი სერვისი და ფასები ერთმანეთისგან ძალიან შორს იყვნენ. ევროპის კურორტებს ამ ეტაპზე ვერაფრით შევწვდებოდი და, პრინციპში, სიმართლე რომ ვთქვა, არც მქონია რაიმე განსაკუთრებული სურვილი, ვალენსიაში ან პალმა დე მალიორკაზე დამესვენა. გადავწყვიტე, ჩემი დიდი ბებუის დანატოვარ სახლში გამეტარებინა ორი მშვიდი კვირა, მითუმეტეს, რომ საზღვრის გადაკვეთის პრობლემა აღარ არსებობდა და მშვიდად შემეძლო, რუსეთისკენ გავმგზავრებულიყავი.

მას მერე, რაც ჩვენ ორ ქვეყანას შორის დიპლომატიური ურთიერთობა გაფუჭდა და საზღვრები ჩაიკეტა, ოჯახიდან რუსეთში არ ჩავსულვართ არავინ. პრინციპში, არც მანამდე ვიკლავდით თავს. მას მერე, რაც დედაჩემი იმქვეყნად გაემგზავრა და მამამ მეორე ცოლი მოიყვანა, „მამა“ ან ბებიასთან არც მე და, მითუმეტეს, არც მამაჩემი არ ჩავსულვართ. მერე მოხუცი გარდაიცვალა კიდევ. დაკრძალვის ხარჯები წესისამებრ ჩვენ გავისტუმრეთ და როგორც ოფიციალურად მოსული წერილით შევიტყვეთ, მემკვიდრეობის — მომცრო მოცულობის სახლის ციმბირის ჩრდილოეთით, ჩაღიჩი —ს დასახლებაში და ტყის მცირე მონაკვეთის მფლობელები გავხდით.

XI-XIII

ერთი, თუ ორი თუ ათასი...

ერთი, თუ ორი, თუ შვიდი, თუ ათასი ტანჯვა და ტკივილი, ტრფობის ტბას გადავსხი. და ახლა ზვირთებს რომ წითელი გადასდის, ეგ ჩემი სისხლია და არა მზის.

აფთარი

ყველაფერი წყვილადაა. წაღმა-კულმა, მარჯვენას მარცხენა აქვს, დღეს — ღამე, მიქცევას — მოქცევა...

ალყა

...გაპქვეთე ქარი, გააპე წყალი...

ეს ალყაა! მარადი ალყა! თუ გააღწე მხოლოდ მკვდარი! გულგაგლეჯილი!

ყველა თავისი თავის ღმერთია, ყველა — თავისი ანგელოზი, თავისი — მხსნელი. ყველას თავისი დედამინა უტრიალებს ტერფებქვეშ და

ყველას თავისი ჯოჯოხეთის რემონტი აქვს — მეთლახს აგებს, თან სამოთხეზე გვესაუბრება

ალყა - სიცოცხლე. სიკვდილი — ალყა. წარსულიც ალყა, დღევანდელიცა.

მოკეთეც — ალყა, მტერიც — ალყა და იმედიც, რომელიც ქრისტეს დაბადებიდან

რა ვუყოთ ბავშვებს, მშობლებს, მოხუცებს? რა ვუყოთ ტაძრებს — მინას, ტყეს, წყაროს?

ხალხი? და ხალხიც — ვირთხებივით გამომწყვდეულნი მეფის, ჯალათის, მასწავლებლის თუ მღვდლის ჯიბეში.

ალყაა — ჩვენი ბედისწერა! არსად მერანი, არსად ფასკუნჯი!

და კეთროვანი მთელი ქვეყანა ქარს ატანს ყველა ჟამის ნაუნჯარს,

არც დროს შერჩა რამ ხანგრძლივობის, არც სივრცეს შერჩა თითქოს შიგთავსი.

მეორედ მოსვლაც არ უნდა ქრისტეს, გადაიფიქრა იქნებ ჩვენი ხსნა?

ან იქნებ ისიც დგას ალყის გარეთ, ვინ იცის, დგას და შიგ ვერც შემოდის?!

ძალისმიერი მეთოდები ჩვენი ღვთისთვის, აბა, განა საკადრისია, ხომ დაემსგავსა ფანატ მუსლიმს ან იელოველს?

ანგელოზებიც ძლივს მოათრევენ ჰუმანიტარულ ტვირთით საესე ჩემოდნებს, პარკებს, მათ აქვე უფლება, გადალახონ ალყაც, საზღვარიც.

აქ კი ომია, ლაქლაქის ქალაქს ვერ შეუნგრის ჯერ შუშაბანდი,

მომწყდით თავიდან, მე ჩემთვის გავალ, ხმას არ გავცემთ, თქვენ არ ყოფილხართ არაფრის ღირსი!

ალყაა, მაინც ვფაფხურობთ — ვინვით! ეს ცეცხლი იქნებ არასდროს ჩაქრეს?

რა ააშენებს ახლა თავიდან ამდენ ტაძარს, ამდენ სოფელს, ვინ გადაჭიმავს გზას შორეულ ეგვიპტემდე,

ამდენ გვირ ქართველს ვინ განადიდებს? მგონი, ირნმუნეს, რომ ახალ ღმერთთან ახალი კაბით აჯობებს მისვლა,

ისმოდეს გარეთ უპოვრის ხმა, ხმა გოდებისა, ხმა სინანულის,

ეს ხომ უბადლო პოლიფონია არის ფოლკლორის, საინტერესო მოვლენაა, მთელი მსოფლიო გაოცებული

ალყაც სულ უფრო ვინროვდება, მავთულხლართები ჩვენს ღობეებს აჰყვით სისხლისფერ ვარდად.

დასაწყისი

რადგან არ ვიცით, თუ როგორი იქნება ბოლო, სჯობს, დასაწყისი იქცეს ზეიმად, დასაწყისი არაფრობისა!

ისე დავეინყო,
 ზეიმით,
 თითქოს არც კი მიცხოვრია და ვერცა ვხვდები,
 რატომ იციან გადადება დღესასწაულის
 სულ ბოლო დღისთვის?!

ან სულ ბოლოდან დავეინყოთ ის, რაც
 დასაწყისად უკვე არც ვარგა.
 ვიზეიმოთ მარტოსულობა,
 ერთმანეთი ვიზეიმოთ უერთმანეთოდ!

ასეც გადის დღე

ასეც გადის დღე —
 თითქოს საერთოდ არ დამდგარიყოს,
 არც თავის ზურგზე მოეკიდოს ამხელა მზე,
 ამხელა სივრცეც არ ამოველოს,
 ამხელა ლოდინი სინათლისა არასოდეს დაჰგორებოდეს
 სულის მთიდან და
 არასოდეს დაფშვნიდეს და ან
 სიბნელედ არ ქცეოდეს ის, რასაც
 მუდამ აგროვებდა,
 ამრავლებდა,
 ადიდებდა,
 აბევრებდა ღმერთის სახელით...
 ასეც გადის დღე —
 ვერაფერზე წამოსდებ ხსოვნას, არაფერზე დაემჩნევა,
 არაფერზე დარჩება კვალი,
 შემოვა დილით, ნაღვლიანი ნათელით სავსე და
 ისე გავა, გააბოტებს ღამის უკანა კარიდან, რომ
 გაგიკვირდება: მართლა იყო, თუ მოგეჩვენა.
 ასეც გადის დღე —
 ზეზეულად მძინარე რომ გაივლის ცისკიდეს, მინისპირს,
 გავა და

ვერაფრით მიხვდები,
 შენ რად გერგო, რისთვის გევალა?

იპნანა გააუტულთავის

რა მასუქებს? რა ჯანდაბა მასუქებს ასე?
 არც ფიქრს, არც დარდს და არც სიყვარულს
 ვამატებ კარაქს,
 არც სიხარულს ვატკობ ზედმეტად,
 არც საქმეს ვბრანავ.
 არც მეგობრებს ვახრჩობ ნაღებში.
 უშაქროდ ვსვამ დღესაც, ღამესაც,
 მივეჩვიე უკალორიო ცხადსა და სიზმარს.
 უპუროდ ვჭამ ჩემსავ თავს და რა ხანია,
 ვიფიფქები საკუთარი არსებობის ფსკერზე მარიალად.
 მაინც ყველა ნაწყენი მრჩება, ერთი-ორი ჩიტისა და
 სამი ცხვრის გარდა:
 გამებუტა ჩემი ჯინსი და ველარაფრით შემოვირიგე.
 გამებუტა მაისურიც, არ გიყვარვარო ძველებურად,
 ველარა გცნობო...
 რა ვთქვა, მართლაც?!
 ზეთი დამდის სახიდან და სარკეებს დღაბნის.
 გამებუტა ჩემი თმის სარჭიც,
 ოცი წელი რომ მემსახურა.
 ქარს არ უთმობდა ნაბლისფრად განვრთნილ
 ჭალარა ღერებს.

ვის გაატანე ჩემი წილი,
 მშვიდი დადის, არც საქმე ყოფნის,
 აღარც იმედი, რომ როდისმე ისევ ჩამოსდებს თავს
 რბილ და დამყოლ

ჩემს ნაწნავზე...
 გამებუტნენ საბოებოც და სულერთია ახლა მათთვის
 სად ნაიყვანენ ორ დალილ ტერფს,
 რომელსაც ძალით მივაკიდებ ხოლმე წითელ მძივს,
 თორემ თავად ლაქის სიმძიმეც
 აირიდონ უნდათ როგორმე.
 გამებუტა თვალის სიმწვანეც — სისულელის კითხვისაგან
 ფერი გაუცვდათ, გამოხუნდნენ და დაიბურნენ.
 გამებუტა ჩემი თეთრი სალუქი კანიც:
 რადგან ჩემთვის აღარ გცალია, მოვიყვანო
 გასართობად ათას თუთიყუშს,
 და მოასხა... და დამასხა რეტი ამდენმა
 ლაქამ, ჭორფლმა, ნაოჭმა უკვე,
 აქვთ გნიასი, ყველას თვალში ეჩხირებიან.
 კარგა ხანია, აღარავინ არაფრად მაგდებს.
 ყველაფერი ჩემგან ითხოვს თავის თავს და მედიდგულეა,
 ჩვენი საბრალე ნიჰილიზმი შენაირების ბრალიაო.
 მეც ვდგავარ და ვიბოდიშებ ყველაფერს, რასაც
 ღმერთი ოდესმე გამოიმეტებს სიბერისათვის.
 რა ჯანდაბა მასუქებს ასე?
 რა საზეპურო ვიტამინთა, საფუართა აბებს მასმევენ,
 რომ როგორმე გამოვტყუო სულის სიხარულს
 გაბუტულთა საზიარებლად ახალთახალი
 ლაქების თაიგულები

და მოვურთო ცისფერი ჰოლი,
 რომ სარკეებმა აირეკლონ ათასჯერ მეტი ბედნიერების
 წამები და საათები

დიდ დარბაზებში,
 ჩამოატარონ უთვალავი ფაიფურის ფორთოხლები
 და თურინჯები.

არ ვიცი, ეს დრო თავად დადგა, თავად დამნიფდა,
 თუ ეგეც ესე, ძალის-ძალით მოათრიეს,
 ათწლეულთა თუ საუკუნეთა ლტოლვილების

გასართობად, თავშესაქცევად.
 დრო კი არა და, დასასრულის პიედისტალეები.
 ახლა მისი საფეხურის ფილებს ვხეხავ
 და გულში ვწყველი ამ გაბერილ, ამ გაბღენძილ
 დარდის სიმსუქნეს.
 და ვიზეპირებ წარწერას ძეგლზე:
 ნურაფერს ითხოვ,
 ყველაფერი სხვისია და საკმარია არაფრობისთვის,
 შენ ვისი ხარ, ეს გაარკვიე!

ქორნილი

მოგიყვებით,
 როგორ გავყვიე ცოლად სიკვდილს
 მე – სიცოცხლე, ველთა ასული.
 არც მაყარი,
 არც დაფიონი.
 ცხენი მომგვარა,
 არაფერი უკითხავს ისე.
 ან რას მეტყოდა,
 ერთმანეთის არ გვესმოდა ენა, რომელზეც
 ჩვენი ღმერთი ბავშვობისას
 ხრიოკ მინასთან ლაპარაკობდა.
 ჩემი მწითური თმის ცეცხლმაც კი ვერ დაუდნო
 ყინულის თვალი.

მენამული მდუმარების ტოგა ემოსა.
 რისი ცელი, რისი ღოჯები?!
 ის მშვენიერი ყმანვილია, ტანადი, ზრდილი,
 რაინდია, რომელიც გეტრფის შორიდან და
 მუდამ მზადაა განსაცდელი აგაცილოს –
 სულად გაქციოს.

განა გატყვევებს, თავადვე ხვდები, რომ მას ელოდი,
 და ირთვებოდი სითეთრით და სოსნის სურნელით,
 მტრედებს მწყემსავდი და
 წყაროებს უგროვებდი კალთით სიმღერებს
 მის მოლოდინში...

გრძნობ, იმის იქით არც სხვა გზა გაქვს, არც სხვა სივრცე,
 არც სხვა დრო და არც სხვა თავი გაბარია გადასარჩენად.
 სხვა სასახლეც არ დგას მიწაზე,
 რომ შეგიფაროს ვეება დარბაზში
 ახალი ღმერთის მომლოდინე.
 მიჰყვები, როგორც მიჰყვებიან ვაჟებს ქალები,
 სიცოცხლისთვის მიჰყვები მასაც
 ვნებით სავსე, თან მორჩილი, თან ბედნიერი,
 თან ტკივილების ფლასებს იხდი,
 თან ერთგულების აღთქმას უდებ.
 აი, ხიდი, რომელზეც გახვალ,
 არც ისე ფართო, მაგრამ მტკიცე მამის ხელივით
 თუმც გაცვეთილი მისი ცხენის ოქროს ნალებით,
 გაცვეთილი იმედებითაც,
 რომ ერთხელ მაინც გადაივლი და
 დამთავრდება ამქვეყნად მოსვლა უთვალავჯერ
 მწვანე ბალახად...
 ვინ იცის სწორედ ამ ხიდის ქვეშ ცხოვრობს
 ახლა ის გომბემო,

შენად ქცევა რომ ენადა.
 ვინ იცის, აი, ეს ბუჩქები ისხამდა წითელ მარგალიტებს,
 გვირგვინად რომ გსურდა მოგენა,
 აქეთობისას მობრუნებულს
 მოგერთო თავი ენდროსფერის იდუმალებით.
 აი, მინა უნაყოფო.
 ზედ რომ არასდროს არ გაშლილა ერთი ყვავილი,
 დღეს შენი სახლი უნდა გახდეს შენი სასახლე,
 აი, დამზრალი, მონყურებული სკნელის თვალები
 ამ მინიდან გაკვირდებიან.
 სკნელებია შენი ქორნილის დარბაზები,
 სავსე შავი მზეთა სინათლით.
 შედი თამამად.

იქ შეგიყვანს შენი რაინდი,
 იქ მოისხნის მუზარადს და აღკაზმულობას.
 იქ დაიდგმება თქვენი ტახტი და სარეცელიც.
 იქ აინთება შენი თმის ცეცხლი
 და გაანათებს დარბაზს, რომელსაც
 შენაირი პატარძალი ბევრი უნახავს.
 იქ დაუკრავენ ძვლის სალამურებს.
 აცეკვდებიან შენი სეფე ჭია-მატლები.
 ჯერ კი ისევ ხიდს გაცდი და მხოლოდ წყალი გადაიარე.
 ნუ მოუყვები ამ ქვეყნის სიზმარს,
 არსად მიდის, ვერსად წაიღებს,
 ამოუთქმელი ტანჯვის ძეძვი მოსდებია იმის ნაპირს.
 გზას კი, რომელსაც უცხო მზის ნისლი ადევს მტვერით,
 სულ აქაა, სულ აქეთ მოდის,
 მგზავრის ტარება არ ბეზრდება,
 დაუსრულებლად მოიმღერის
 ხნარცვის ქორნილს, გორახის ლხინს, ბელტების ნადიმს.
 უთვალავი წლის წინ დანთებულ სანთელსაც ნახავ,
 უნდა ჩააქრო, თორემ დაწვავს ხრიოკ მინას,
 წყალსაც დაწვავს, ქვასაც, ლოდებსაც,
 შენს მხედარსაც დაწვავს სამუდამოდ
 და ვის გაყვები ცოლად, სიცოცხლევ,
 ვინ ნაგიყვანს სიკვდილის გარდა?
 აქ, არავინ აღარ შეგხვდება,
 მირაჟების დიდ საუფლოში არავინ უწყის შენი სახელი,
 ვინლა მიგიხმობს პურის სათესად,
 ვინ მოუხმენს შენს ნამღერს და
 ვინ გეტყვის ასე:
 აჰა, დაგთესე, ინაყოფე, იბიბინე,
 რომ ვერვინ მიცნოს
 შენს სხეულში ჩამდგარი მზე მარადისობის,
 რომ მშობონ როგორც სიხარული აღსასრულისა,
 როგორც მინის უკულმა პირი,
 ფეხების ტყე უდაბური,
 და უდაბნოს ქვიშის სიმრავლე და სიჩუმის საგალობელი...
 ჯერ კი სიზმრის ხიდს გადავიარო,
 რომლის ქვეშ წყალი ნაკურთხია
 ორთავე მხარის დასამოყვრებლად,
 ეს წყალია სულ პირველი ქორნილის მომწე...
 ცხენებს მიხედავს, ვინც პირველი დაიბადება...

წესი

იქნებ ცხოვრება, როგორც მდინარე
 და ნაწილები ამ ცხოვრებისა,
 როგორც ფშანები,
 ორ ნაპირს შორის მიედინება.
 გამოლმას — წესი ეწოდება,
 გალმას კი — წესის დარღვევა ჰქვია.
 წესების დაცვას და დარღვევას
 თავისებურად ახერხებს ყველა.
 ღმერთმაც რამდენჯერ დაარღვევინა
 წესი და რიგი
 დედამინაზე, წყალს,
 ასეთი რომ ყოფილიყო?!
 უწყლოდ სიცოცხლე
 თავის წესებს რას დაიცავდა?!
 წესის დაცვას და დარღვევას შორის
 ჩაჭედლია
 ეპოქები,
 გენიოსები,
 მასხარები,
 გმირები და
 ნათელმხილველნი...
 წესი იმიტომ გვიწესდება,
 რომ დავარღვიოთ
 და სიცოცხლის წესი დავიცვათ
 ამ უწყლო მარადისობით!

ბალახის მკვრივი

რა სასწაული აჯობებს
წყაროსთან ერთად ლხენასა
ან — ფრინველების მხარდამხარ
თავდავინებულ ფრენასა
ან — შორეული ნათების
გულიდან გულში დენასა
ან — მონატრებულ ეზოში
რომ გაშლი ნაბდისძველასა
და გრძნობის მეთათვისაც
ვერ ათქმევინებ ენასა.

რა სასწაული აჯობებს
მზის საკრავების ფერასა
ან — მწვერვალების სიხარულს —
კრიალა ცაზე ელვასა
ან — უდაბნოში ღრუბლიდან
მარგალიტების ცვენასა
ან — სიცოცხლესთან კამათსა
(პასუხებს ამბობს ჭრელასა)
ან — დარდის არდაბერებას
და ასე გადარჩენასა...

რა სასწაული აჯობებს
გზას — არცა რისა ფერასა
და ქვესკნელიდან ამომყვან
ღმერთის ხმასა და მზერასა.

შვილივე სალოცავია

მზის ამოსვლისა არ იყოს,
მზის ჩასვლაც კაი რამეა —
დღე გარდასულა შორსაა,
თვალწინ ახალი ღამეა.
დაბლა შობაა ნამისა,
მაღლა ვარსკვლავთა ჩქამია,
გული სხვაგვარად წრიალებს,
დასალიერი მკრთალია,
მთვარე მოსულა წყაროსთან,
ირემი მოუყვანია...

ქარს ბერი ზეხმელისათვის
მოუხვევია მკლავია,
სიყვარულისგან ნაკურთხი
გალაღებულან მთანია,
ბნელში ღულუნის ნათლისა
არც რასთან შესადარია.
შვიდი ცის მეზობელი ხარ,
შვიდივე სალოცავია,
გაოცდები და შეკრთები,
ისეთი სანახავია,
სიკვილ-სიცოცხლის ტაძრები
ერთურთის გვერდით მდგარია.

ტანჯული მგ ზავრებივით
არიან ხანდახან
სიტყვა და ლუკმა —
ერთი ვერ გადადის,
მეორე ვერ გადმოდის ყელში.

კაცი ჭრიდა ხეს
(მწვანე ბინდში ელავდა ნაჯახი)
და ხე კაცს უჩრდილებდა,
სანამ ფესვზე დგომა შეეძლო.

ვარსკვლავები მოისხა ხემ,
რომელიც
ჯერ ფოთლებმა მიატოვეს
და მერე — ფრინველებმა.

ყვავილს სხივისაგან არეულ
ნამწამებს ვუსწორებდი
და არ გამიგია
როგორ ჩამიარა სიკვილიმა გვერდით.

მაგრამ ზოგი მწვერვალი
იმისთვის არსებობს,
რომ მზერით შეეხო მხოლოდ.

თაროზე — ჭიანჭველა,
ფურცელზე — კალამი
და ჭერზე ობობა ფუსფუსებს.

ვაჟა ხორნაული

იჭექა
და ფრინველი
ღრუბელში ჩაუვარდა
ელვით განათებულ ანძას.

და ძალიან ღარიბი იყო —
მხოლოდ ცაში ხედავდა
მზესა და ვარსკვლავებს.

ზოგიერთი მათხოვრის თვალეში
იმდენი სევდაა,
რომ ფულის მიცემა გავიწყდება.

ბაბუნავერაზე მძიმე
არასოდეს ყოფილა
საფულე დედისა.

ფეხებმა ქოშები მოიწოჩეს
და ხელმა გაუცინა ხელს —
„წვერს ვერ გაპარსავენ
ეგენი პატრონს
და ვერც ცილინდრს მიაწოდებენო.“

როდესაც მზის პირველი
ამოსვლა იხილა
სიხარულისაგან
შეირხა დედამინა
და წყარო დაებადა კალთაში.

სიცოცხლის სილამაზე ესაა —
წყაროსთან დაჩოქება
და მდინარეებთან ჭიდილი.

თავი ერთ ქალთან დარჩენია,
გული — მეორესთან
და სიცარიელით მოხიბლა მესამე.

მაგრამ ზოგჯერ სუსტია მინისძვრა,
იმით თუ მიხვდები,
წყალი რომ ათრთოლდება ჭიქაში.

პატრონის
სახისაკენ ახედვა,
რაც დრო გადის,
უფრო ეძნელებათ
ცარიელ ჯიბებს.

ძველისძველი მაგიდის
ნამსხვრევები ჩაყარა კოცონში
და ვერ შეამჩნია
ცეცხლიდან გამონვდილი ხელები.

საიქიოში ყველა ლამაზია,
რადგან იქ
ალარავინ ატარებს ნიღაბს.

სანამ ხეს შემოჰკრავდა,
ნაჯახმა
ყვავილები მოისხა ფხაზე
და კაცი შეკრთა
და გამოეღვიძა...

ნიგნი დაიხურა,
ლოგინი გაიშალა,
დადუმდა ონკანი
და გაუჩინარდა ბნელში
ნათურა თავდახრილი.

სანთელთან დაწყებული ლექსი
წყაროსთან დასრულდა.

აქა-იქ ამოშლილი
და გახუნებული
ბარათივით
ემჩნევა დედამინას
განახევრებული სოფელი.

ნიგნი ცეცხლში ჩააგდეს
და ავტორს
შესცივდა სამარეში...

ნატკენ ფრთაზე კრაზანას
ფუტკარმა მალამო დაადო
და ღმერთს
ცრემლი მოადგა თვალეზე.

სივრცეში — ღრუბელი
ღრუბელში — მე
და ჩემში
ტკივილი ისვენებს.

ქვაკაცა მგზავრი იყო
და ისე გააოცეს
სივრცემ და დედამინამ —
ერთ ადგილზე
დგას გაოგნებული.

მაგრამ ზოგჯერ
კედლიდან კედლამდე
რამხელა მანძილია
ტანჯვით გასავლელი.

ქალს ეკლიანი
ტოტი გამოედო
და ქმარი გაახსენდა.

უცებ მქისე ხმაურით
გაილო ფანჯარა
და კედელს მეზობლისას
სილასავით შემოჰკრა
სინათლის ანარეკლი.

და ფრთხილად მიიხურა კარი,
თითქოს მის
გარეთა მხარეზე დაფენილ
შუქს უფრთხილდებოდა.

კატის კული

დაეკარგა კატას კული...
განა ქული,
განა კნუტი —
არ მოგესმათ — დიდი კული!

ფისომ ფისი მოიტახა

მოიტახა ფისომ ფეხი,
ახლა დადის ყავარჯნებით.
ველარ დასდევს თავუნიებს,

ლხინს მართავენ თავუნიები
— აღარა გვაქვს ფისოს შიში.
ყავარჯენიც ვერ უშველის,

თავჯვების სახლი

კარზე ზანზალაკია,
კატას რომ ვერ შეაბეს.
რეკავს, ვიდრე სტუმარი
ამ სახლის კარს შეაღებს.

შესასვლელში უგიათ
ზოლიანი ხალიჩა —
კატასავით ფუმფულა
საგანგებოდ აირჩა.

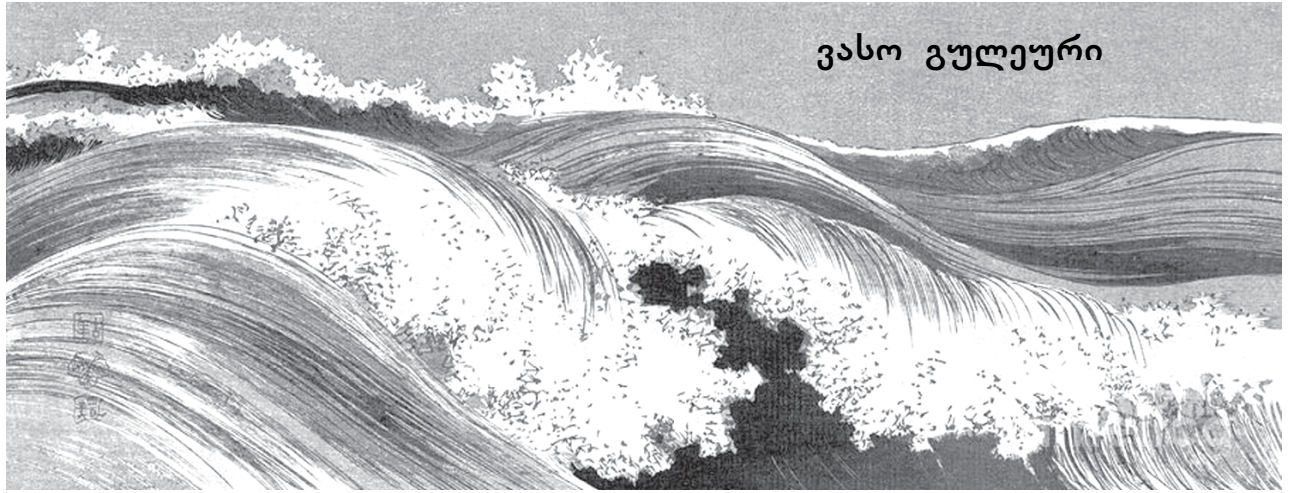
ყველის ფორმის საათი
დღეს დაკიდეს, არადა
გუმინ სწორედ აქ იდგა
ძეხვის ფორმის კარადა.

დიდი ტელევიზორი
მთელი დღეა ჩართული,
ათასფერად ბრდღვილებს
ჭალი ათი ნათურით.

სახლმა უკვე მიიღო
მართლაც, სულ სხვა იერი —
განაახლეს თავგებმა
სახლის ინტერიერი.

ბატი

თეთრმა ბატმა თქვა — ბებიას
უნდა მივწერო სალამი!
ფრთიდან ბუმბული მოიძრო —
თან მაქვსო სანერ-კალამი.

ვასო გულეური

იმის ნანერს რომ დახედა,
ბევრი იცინა ბელურამ —
თუნდაც ბატის ფრთით დაწერო,
მაინც წერ ბატიფეხურად!

თხოვდება მწვანე ბაყაყი

თხოვდება მწვანე ბაყაყი,
ცოლად მიჰყვება ხვლიკს.
ეჩხუბებიან მშობლები:
— მაგას ვის მისდევ, ვის?

ეგ შენ არ შეგეფერება,
ნუ დაილუპავ თავს!
რამდენი დადის უცოლო,
საქმროს გინახავთ სხვას.

აგერ, მეზობლის გომბეშო,
დედისერთაა თან.
სულ თათისგულზე გატარებს,
შენ განაცვალეებს თავს.

ალბათ, ხერხი თუ იხმარა,
ალბათ, მიმართა ხრიკს...
მაგ მოუსვენარს, გალეულს,
როგორ მიჰყვები ხვლიკს?!

ბაყაყი ყურსაც არ უგდებს,
მწვანედ იღებავს თმას.
— ვინც მიყვარს, იმას მიყვები,
სხვამ რაც არ უნდა თქვას!

წვიმა და ბაყაყები

წვიმის წვეთები
— წკაპ!
— წკაპ!
მოსწყდნენ პატარა ღრუბელს.
ბაყაყები კი
— ტყაპ!
— ტყაპ!
არ სცილდებიან გუბებს.

პირდაფრენილნი იყვნენ,
ცხელი დღე იყო რადგან...
ყიყინი ისმის ირგვლივ:
— ჩვენი ამინდიც დადგა!

ცაქვის გაკვეთილი

თავს ეძახის ციყვი:
— ჩემთან მოდი, თავგო.
უნდა ვიყოთ ორნი,
რომ ვიცეკვოთ ტანგო.

არ დაიდგა ფეხი,
აიკეცე კული.
ერთი, ორი, სამი...
სამი, ოთხი, ხუთი...

ტანგო უკვე ვიცით,
ისეა თუ ასე.
შეგვიძლია ახლა
შევისწავლოთ ვალსი.

დავტრილდეთ ერთად,
მოდი უფრო ახლოს!
როგორ კარგად ვცეკვავთ,
ყველამ უნდა ნახოს...

თავს დაეხვა თავბრუ:
— მოვრჩეთ გაკვეთილი!
ვალსის ცეკვას მიჯობს
ვაკნატუნო თხილი.

შტორმი

ოკეანე აღელდა,
ტალღა ტალღას ეხლებოდა.
ჩქარა, თორემ ხომალდი
ხიფათს გადაეყრება.

კაპიტანი ხმამალა
მითითებებს იძლევა:
— ყველა აფრა დაუშვით,
მაღე შტორმი იწყება!

სათითაოდ მიმართავს
ბოცმანსა და იუნგებს.
უსმენენ და კაპიტანს
ყველა ერთხმად მიუგებს:

— შევასრულეთ ყველაფერს,
რასაც გვეტყვი, კაპიტან!
შენთან ერთად, იცოდე,
ყველა ხიფათს ავიტანთ!..

თამაშობენ ბავშვები,
თავშეყრილნი ჯგუფურად.
გემი არის ნაფოტი,
ოკეანე — გუბურა.

ბიბას ლაქსი

ვინ ამავრებს ცაზე, ნეტავ,
ღამით მბრწყინავ ვარსკვლავებს?
ანდა, სახვე მთვარეს მალლა
ვისი ხელი აკავებს?

ცისარტყელას დასახატად
რას ხმარობენ — აკვარელს?
მზე რომ ჩადის და ამოდის,
ცაზე ფეხს არ აკარებს?

ვისაც ვკითხე, არ მპასუხობს,
მხოლოდ ჭკუას მარიგებს:
— ჯერ პატარა ბიჭი ხარ და
გაიზრდები, გაიგებ!

ახლა უკვე სხვაზე მეტად
ეს კითხვა არ მასვენებს —
ნეტავ, მალე გავიზრდები,
წვიმა თუ დამასველებს?

ლიტერატურული გაზეთი

საქართველოს კულტურისა და ძეგლთა დაცვის სამინისტრო
საქართველოს მხარალთა სახლი

რედაქტორი ირაკლი ჯავახიძე
რედაქტორის მოადგილე უჩა შერაზადიშვილი
ჟურნალისტი თამარ ჟურული

მობ. ტელ.: (577)742277; (599)269852; e-mail: litgazeti@yahoo.com